

~~G
Ef
140
RARA~~

80

3. -

Vollständig No 1-16.
1018° 1827

FREIE UNIVERSITÄT BERLIN
Fachbereich Politik- und Sozialwissenschaften
Bibliothek für Sozialwissenschaften
und Osteuropastudien

Ausgeschieden!

M. M. ROTH
mw

G Ef 140 RARA

Slavisches Seminar
Inv. No. 8326

Pobožne głoŕny ſ'bratschojskeje gmejny.

N°. 13.

Sgromazone ſpismow togo groby Zinzendorfa.

13.

Wot togo dnja, ač Jezus, ten zloweč mimo ſchyčnogo grěcha, jo do ſwěta pſchiſcheč, a ſchyčnu zloweznu ſlaboſeč jo na ſe weſeč, kotruž Bog do naſchogo ſchěla jo połožyl a kotruž ſe ſobu noſymy tak dlujšo, až naſche zlonki ſe połožyju do teje ſchičheje komorki: wot togo dnja jo to ta nejwoſebnejſcha wěz, wot kotarejež ſtoj piſane: „Hoblaž- czo ſe togo Kněsa Jezom Chriſtuſa; — a „Ja ſe žywim, glich niž ja, ale Chriſtus ſe žywi we mŕo.“ Toli jano to perwej naſcho wjaſele, take byſch, kač Wŕon beſcho na ſwěſche, ga jo Wŕon nam předkbildu wostawil, a ta pomoga a hopočažo wězej, ač ſchyčna dobra huzba a ſchyčno napominanje. „Kučdy buži tak myſlony, kač Jezus Chriſtus teke beſcho.“

Čtož jano ſa wenčownymy pożytkami glěda, a ſa tym pſchaſcha, kač ſwoj wenčowny wjaſym hupyſchnil, ale pla Jezuſa ſebe rady a pomogy nepyta, ten daloko pſchiſch nebužo. Kači ty byſch

dejsch aŝ zlowek, kake myšli, kake grono dejsch mješch,
— kak ŝe dejsch sazaržasch pscheschiwo zusy ch luži
a pscheschiwo twojich domaznych, to nahuknosch a
wizisch nejlepej na twojom Wimožniku. Kšchěs-
czijanške poznyki nedeje bysch niz wenkowneho, ale
woni muše s'nutšika, s'hutšchoby wen pschisch.
Potom puschne woni togo zloweka a hugotuju jogo
spodobneho psched Bogom a zlowekami. Schykno,
zož Tesušu ju nej rowne, Tomu jo napscheschiwo,
togo ŝe paš, togo ŝe wotraz, luby kšchěsczijan, a
a nedošen jo! Tesus jo naš wimogł wot schyknych
grěchow, Won jo naš humuł wot schykneho nerecha,
togdla, zomyliž Togo zlonki bysch, derbimy schyk-
neje nezystosczi na šchěle a duschy ŝe hobijasch;
pscheto Won jo š w è t y, a m y derbimy t e k e
š w è t e bysch!

„Sche sa Mnu“, Christus woła jo,
„Sche kšchěsczijany sa Mnu!“ —

to jo ten wolajuzy głoš togo kšchafnego kjarliža.
S'tym zo schi Tesus wabisch, ten šwět a schyken
šwětny nerech spusheczišch, a Tomu rowny buwasch
we šwětem žyweņu! Bogu ŝe žekuj, šyliž tak da-
loko pschischel a se spaņa ŝe hubuzil, až swjabelim
možosch gronišch: „Lubšchy Wimožnik, Ty wěsch,
až ja šom twoj, až Ty jano masch šromotu wo-
temnio, gaž te luže mogu wot mojogo žyweņa gro-
nišch, až nej tomu Twojomu rowne. Lej, s'kuždym
šlym šłowom, s'kuždeju gorniwēju myšlu, s'kuždym
grěchom sporaju ja nezescz a šromotu na Tebe,
pscheto gaž te žišchi togo šwěta take wize a šlyšche
wotemnio, ga grone: ten zo bysch „bjatowar“ a

zyni take wězy? Ten ga jo rnyšchy ač my! A
stym naporaju ja Tebe, lubšchy Wimožnik, nizač
šromotu psched tym šwětom! Och, togodla hu-
pšchnij mno stwojeju šwětošcy, stwojeju zystošcy,
ab ja ač wěrnny a pschawny snanč tam stojak; mo-
zuj mě stwojim Duchom, ab mogak pschewinusch
šchyten we mno bydlezny grěch. Potom neby ja mět
wot togo tu zěšč, ale wona by byla twoja!" —
So to dej bysch našcha pschošba!

„Sche ja Mnu“, Christus wola jo,
„Sche šchěščijany ja Mnu!“ —

tač sni to lubošne šlowo! Škluchaj šradu na no!
Šišchi Bože maju laščku drogu a wjašole hysche.
Woni wěze, škim še poraju a zo jich šij a poty-
kaz jo šnamakanu, — zo ša nich jo to blido šchyte
a zo chlody na nich zaka. Mašchli twoje grěchy
wodane, šyli ššesušom šwěšany, ga možošch hu-
wolášch: „Ten Wimožnik snajo moju hutschobu, až
jo hujadnana a licha wot šchogo grěcha; až šom
hobgnazone Bože gole, — až ja jo rad tač zynim,
kač Won, a še hobijam šchyfnogo, zož jomu jo
napscheshiwo.“ Tač še žywišch ššim, tač chojšišch
we Šogo mozy a we Šogo mēre. Štogo jo šhu-
šnaschu, až to pschawe šchěščijaništwo nej niz tuž-
nego a žalošnego a hobscheshknego; wjašole možo
kužde gole Bože huwolášch: „Ša šom wjašoty
we Šogu, mojom Wimožniku.“ Mojo žyweie
a mojo wimoženie jo šesušu tač žurne a šchěščko
pschischko, togodla noč šebe šam togo žyweia šchěšč-
kego gotowášch, ale hužywášch še žekom a šwjaše-
lim, zož mě Božy šyn jo tač žurne šwarbowak.

We schytnych wězach jo Jesus moj troscht, moja wjasele a moja pomoz!

Frelich tam stoj: „chtož zo moj huknik bysch, ten wesnij swoju kschizu na se a zij ja mnu.“ To pak nej tak krosimeschu, až kuždy, kenz ma staroscj, nusu a schěžu, — ned togodla dejal bysch gole Bože! Rowno tak nepšchawe něchten by měl, gab kschet gronisch: „mè se zo dère, togodla som gole Bože“, rowno tak nepšchawe wono jo, gaž něcht se myšli: „ja mušym bysch gole Bože, dokulž se mè zo žurne.“ Ně, to jo tornoscj a hobschudna myšl! Młogi wěrnj kschěsczijan, młogi pšchawy služabnik Jesuša možo se žywišch wewšchej pobožnosci, a ten swět jomu wostawijo na pokoj, kaž rowno te zašy su. Schytno, zož my togo měna Jesuša dla šerpimy, to jo ja togo nutschikownego zloweča dère; ale ty jano nedejšch se myšlišch, až ta nutschikowna a wenkowna kschiza sama k tomu kschěsczijaństwu služcha a togo kschěsczijana gotujo, tak až kuždy, kenz rowno take nama šerpesch a lidowasch ako ty sam, žeden pšchawy kschěsczijan nebyl. Ně, tak se nemyšl! Masch Jesus jo mušal wele šerpesch a naseč a pschenaseč, a won groni „ten huknik nej hufchej swojogo služabnika, daniž ten služabnik hufchej swojogo kněsa“ (Matth. 10, 24). Togdla nedejšch se žiwasch, gaž schaka nusa a staroscj a schěža na tebe pschizo, sy ty lépschy, ako ten kněs? a dej ga se tebe lepej hysch, ak Tomu? Togo sy bromoschili, mēnali, saklinali, Togo sy pschegoňowali, pscheražili, nepšchawe pscheskjaržowali, s'Nm sy se starkali a gonili, Togo sy bili a sapluwali, — a Won by mogal schytnych swojich winikow

ſjadnym ſłowkow ſtamajſch a k'uzomu huzhniſch,
ale Won jo ſchyfno ſczicha ſcherpeł a pſchenajež!
Kač dře ty žhniſch, gaž dejšch nězo ſcherpeſch a
pſchenajež. Hukniſt Chriſtuſa muſy, a lěz teke był
kral a kuēs, nahuknuſch ał podſchiſchczany a ſani-
zowany ſczicha ſe žhwiſch.

Alle ja gronim: „Jeſuſa dla!“ Možoſch ty
groniſch: woni mē ſromoſche „Jeſuſa dla,“ po-
tom maſch weliki troſcht, ten ſchi mozujo a chlozi
we nejgorschem zaſu. Derbiſchli pač we wěrnoscezi
groniſch: ja ſom ſa m wina na tom, až te luže
mē ſromoſche a ſchake wotemno powedaju; — ja
ſom jo ſawinował, ja ſom perwej tač ſe žhwił,
až nēt mē moqu ſapſchiineſch: jo potom, moj lub-
ſchy, negroni, ab ty naſł tu kſchizu Jeſuſa dla!
— ně, ty naſoſch, zož ſtwojim žywenim a žyńe-
nim ſy ſaſlužyl! Čtož ſwoj jeſyl namžo paſež, ten
ſe něziwaj, gaž druge luže jogo ſromoſche! Čtož
„nana a maſch“ we zeſezi nana, tomu ſe ſtaño
pſchawe, gaž ſchaka kſchiwda ſe jomu žhni. Čtož
kuždego zuſego peńſchka, kuždeje zuſeje wězy, —
a bylo to teč jano gjarſež tſchawh, abo k'neblifchł
ſuchego dřewa, abo ſnopafchł na poli a ſawora
na ſagoie, — ſe nehobija, tomu ſe ſtaño pſchawe,
gaž te luže něſche iwele žaržaſch wot jogo kſchě-
czijanſtwa. Čtož we ſwojej mlodoſcezi jo nepozne
žyweńe wjadł, čtož jo mēł „jadnu ſejžezy“, a lěz
teke ju „wotplaſchil“ abo „ju ſebe brał“: ten ně-
groni poſdzej, gaž ſe jomu we mańželſtwe deře něžo,
„to jo moja kſchiza, kotruž naſu „Jeſuſa dla.“
Ně, to nej wěrnó! Ty naſoſch to břeńe twojich
ſtarych grěchow! A lěz teke luže jo ſabyli, zo ty ſy

sa młoženza byl, abo tak by se sazaržala ako srosczona
fryjna žowka, — Bog jo sabuť nejo, ten tak s'tobu
rachnujo. Scherpi pať něcht Jesuša dla, a promo-
sche schi te luže dla togo, až ty bjatujosch a spiwosch
s'tymi swojimi doma, — až ty kuždu nězeli na-
mšchu chojzisch, — až ty zesto k'Božem blidu žosch,
— až ty lubej wot Božych wězow se rosgraňasch,
ako „wot role a skotu, peňesow a dobydkow“, —
gaž schi takich wězow dla promosche, moj lubšchy,
to, to nej promota, ale welika zescz sa tebe. Lej,
ty stojšch s'Christušom na jadnom boze, a te pro-
moschelniki stoje s'tym swětom na tom drugem. A
ty wěsch, zo tam stoj pišane: „ten swět sajzo se
swojim spodobanim, chtož pať tu wolu Božu žyni,
ten wostaňo do nimernosczi.“ Sa zu lubej s'Jesu-
šom tu kschizu nasez, ako s'tym swětom we zesczi
bejžesch.

Šrelich ten swět a te žišchi togo swěta namgu
jo hustojasch a pscheňascz, gaž něchten po jich swět-
nem wjashine sobu něžyni a sobu něžeňo. Schykn
možo ten swět pscheňascz, a teť to nejgorsche a
nejžadlawšche, ale gaž něchten se k'Jesušu kradu
hobroschijo a pyta s'zeleju hutschobu to kralejstwo
Bože, to namžo ten žart pscheňascz a ten swět teť
niz, pscheto tej ga stej „kumpana“ mjaš sobu. Ty
možosch se hurisch a maňzelstwo lamasch, ty mo-
žosch hopity chojzisch, ty možosch zeke nozy bedasch
s'liderkami, ty možosch swojo pschemoženie pschepo-
rasch ty možosch bysch brojař a kležař — —: ten
swět něbzo na tebe dla togo sly, won schi něbzo
promoschisch, — won se bzo jano smjasch! Alle ho-
brošch se k'Jesušu, a ten swět a schyknue jogo žišchi

budu ƚe taƚ na tebu pogorŝchowafch a gniwafch,
budu ŝchi taƚ ŝanizowafch a wot tebe powedafch,
ab ty ten nejžwětŝchy ŝezhnič a ŝloŝnik byl, jo
woni bdu groniŝch, ty ƚy „ŝwojeje glowy!“

Alle gaž to ƚe ŝtaňo, ga ńeŝtaraj ƚe, to jo
ŝname, až ty ńežo nad ƚobu maŝch a noŝyŝch, zož
twojomu Jeŝuŝu jo rowne. To dgaňe a ƚromofcheňe
ńeŝejo tebe pŝched Bogom tu zeŝcz, ale wono jo
pŝchnoŝcz ŝa tebe, ty ƚy „doŝtojne žaržany, ńežo
twojogo Jeŝuŝa dla ńaŝcz a ŝcherpeŝch.“ Te boga-
ńebojaŝne ƚu ŝle a hobŝawize naŝ, woni ƚu hopi-
ŝane we „Mudroŝcz: Salom. 2. zož te boganebo-
jaŝne wot tych žiŝchi Božych wolaju: „Won dajo
předk, až won Boga ŝnajo, a chwali ƚe, až jo Bože
žiŝche. Wonu nam to ńejo k'pŝcheňaŝeňu, až na
ńogo dejmy poglédnuŝch; pŝcheto jogo žyweňe ƚe
ńemafa ŝdrugimi. Won naŝ žaržy ŝa knizomnych,
a hobija ƚe naŝchogo žyweňa, aƚ ńerecha; a ma
k'režy, až ƚe te pŝchawe naŝledku budu deře meŝch;
a chwali, až Bog jogo wofchž jo. — — Se ƚmė-
ŝchenim a ŝteŝchňenim žomy jogo ŝpŝytowafch, aby
wizeli, ƚaƚ bogabojaŝny won jo, a huŝnali, ƚaƚ
ŝczerpny won jo.“ — Dej taƚe jo kral Salomon
naŝgoniƚ, a taƚe naŝgoniju ŝchytne wėrne žiŝchi Bože
na ƚwėŝche.

Alle taƚe pŝchegoňowane jo nam dobre a hu-
žytne. Poglėdnij wen na rolu. Gab tam jano
pŝcheze ƚlyňzko ƚwėŝchiko a luboŝny, rėdny žaŝ
byl, te žyta a ta pŝcheniza, to by ŝchytno taƚ na-
jeŝno ŝroŝlo a dohuŝoka ŝeŝtoƚaƚo, a ńeby žedneje
pŝchaweje mozy a žednogo jėdernego ŝenfa krynulo.

Dogdla poszczelo Bog teke mroki a wětsch a niewe-
dro a dejscheze, a to tak, až te spēlka a kłoski se
segibaju schykne až k'sejmi. Ale to io jim dere, to
jich mozujo, to jich gotujo płodnych a godnych a
fernatych, poľno schěschkich kłosow. Lej, tak jo žela
ten lub' Bog se swojimi žiřchimi teke. Won pos-
zczelo jim ste zařy, mrořawy a schake niewedro, tak
až derbe se chylasch a segibasch. Ale woni jařej
stawaju a „swigaju swojej wozy k'tym goram, wot
kotrýchž jim pomoz pschizo,“ — a tak woni rostu
a se rosmognu. Tych boganebojasnych roschytajo
ten Kněs kaž plow, tych bogabojasnych pať gro-
maži won ať řnopow do swojeje brožne! —

Gloß: Balet will ich dir geben.
Dasch winiki te guby
Teť swigaju na nař,
Ten Kněs bžo jim te suby
A schřona rosbisich ras.
Ať kral se zo k'nam porasch,
Bžo schyknych winikow,
Kenž Tomu řschě sadorasch,
Roschytasch ako plow!

T.

Schischczany wot F. W. Brandta w'Choschebusu.

Freie Universität Berlin

1522070/188

